

РЕШЕНИЕ

№ 5739

гр. София, 13.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Анета Юргакиева**

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6139** по описа за **2021** година докладвано от съдия Радостин Радков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. /Д“ИТ“ - С./ срещу решение от 20.05.2021 г. по НАХД № 3579/2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 22-006421/17.02.2020 г., издадено от директора на Д“ИТ“ - С., с което на [фирма], на основание чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2300 /две хиляди и триста/ лева за нарушение на чл. 4, ал. 3 от Наредба № 5/29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ /Наредбата/. Твърди се, че обжалваното решение е неправилно и необосновано. В съдебно заседание, касаторът, представляван от юрк. Х., моли да се постанови решение, с което да се отмени обжалваният съдебен акт и вместо него се постанови друг, с който да се потвърди НП. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът не взема становище по касационната жалба.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА взема становище за основателност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като прецени събраните по делото

доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното от фактическа страна:

Със съдебно решение от 20.05.2021 г. по НАХД № 3579/2020 г., СРС е отменил НП № 22-006421/17.02.2020 г., издадено от директора на Д“ИТ“ - С., с което на [фирма], на основание чл. 414, ал. 1 от КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2300 /две хиляди и триста/ лева.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Възприетите от СРС фактически обстоятелства напълно кореспондират със събраните от него доказателства. Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. В съответствие със събраните и проверени в хода на проведеното съдебно дирене доказателствени материали, правилно и обосновано е приел за установени обстоятелствата, изложени във фактическата част към постановеното от него решение. За да постанови обжалваното решение, първоинстанционният съд е обосновал правен извод, че при издаването на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, но е неправилно приложен материалния закон, като е изложил съобразени с доказателствения материал правни изводи. Тези изводи са правилни и изцяло се споделят от касационната инстанция.

Правилно районният съд е обосновал извод, че в настоящия случай, дружеството неправилно е санкционирано на основание чл. 414, ал. 1 от КТ, за нарушение на чл. 4, ал. 3 от Наредбата. За да отмени НП, въззивният съд е приел, че деянието представлява нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ, за което е предвидена санкция в чл. 414, ал. 3 от КТ, т.е. работодателят е допуснал нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ, а не както е приел административно-наказващият орган - нарушение по чл. 4, ал. 3 от Наредбата по чл.62, ал.5 от Кодекса на труда. Следователно макар фактите да са били установени правилно в административнонаказателното производство, същите са квалифицирани неправилно, в резултат на което материалният закон е бил приложен неправилно и административнонаказателната отговорност на дружеството е била ангажирана неправилно по чл. 414, ал. 1 от КТ, вр. чл. 4, ал. 3 от Наредбата, вместо по чл. 414, ал. 3, вр. чл. 63, ал. 2 от КТ. Съобразно цитираната за нарушена норма, работодателят е длъжен да връчи на работника или служителя преди постъпването му на работа копие на хартиен носител от завереното уведомление. Връчването се удостоверява с подписа на работника или служителя срещу името му в справката за заверените уведомления.. Посочената норма регламентира по какъв начин следва да се извърши връчването на екземпляр от завереното уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ и как всъщност това връчване следва да бъде удостоверено по начин, който да го доказва, задължава работодателя да връчи екземпляр от завереното уведомление на хартиен носител, като това връчване се доказва с подписа на работника/служителя срещу името му в справката за заверените уведомления. Наредбата е издадена от министъра на труда и социалната политика, на основание чл. 62, ал. 5 КТ. Съобразно разпоредбата на чл. 7, ал. 2 от Закона за нормативните актове /ЗНА/, тя е нормативен акт, който се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен. Тази наредба детайлно регламентира данните, които следва да се съдържат в уведомлението, т.е. неговото съдържание, редът и начинът за неговото изпращане, сроковете, в които следва да се подадат съответните уведомления в различните хипотези, регламентирани в чл. 3 от същата наредба, действията, които извършва съответната ТД на НАП, след получаване на уведомленията и образецът на издаваната справка за приети и отхвърлени

уведомления, начинът и реда за поправяне на грешки в подадените уведомления. Тази наредба въвежда задължение за работодателя да връчи на работника или служителя завереното уведомление по точно регламентиран ред и начин, разписани в съответните текстове на нормативния акт от по-висока степен, за прилагането на които тя е издадена. Приетата за нарушена разпоредба обаче се отнася до връчване на копие на хартиен носител от завереното уведомление. Оттук следва, че правилно СРС е приел, че при така установената фактическа обстановка нарушението не е квалифицирано правилно. Правилната му правна квалификация би била тази по чл. 63, ал. 2 от КТ, която съдържа изричната забрана за работодателя да допусне до работа работник преди връчване на документите по ал. 1, един от които е и уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ.

От друга страна, наказанието е подведено под неправилната санкционна норма. Санкционната разпоредба на чл. 414, ал. 1 от КТ, послужила като основание за налагане на административно наказание е обща. Съгласно текста ѝ, работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. В процесния случай, КТ е предвидена специална санкционна разпоредба, а именно тази на чл. 414, ал. 3 от КТ, съобразно която, работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. Законодателят е предвидил изрична санкция за неизпълнението на това законово задължение. В процесния случай в НП не е посочена правилната санкционна разпоредба, като основание за налагане на наказанието, съгласно която при извършване на вмененото нарушение, следва налагане на санкция. Липсата ѝ създава пречка, както за наказаното лице, така пречатства и съда, да провери дали наложената санкция е законосъобразна. Този порок безспорно рефлектира върху правото на защита на сочения за нарушител да разбере в какво е обвинен и да организира защитата си в пълен обем. Посочването на санкционната разпоредба гарантира правото на защита на привлечения към административнонаказателна отговорност, както и възможността съда да провери относимостта на фактическите обстоятелства при извършване на нарушението към приведената в действие санкционна норма. Този порок от категорията на съществените, който във всички случаи е предпоставка за отмяна на НП.

Административните наказания са форма на държавна принуда - репресивни мерки водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, по повод неправомерно поведение на определено лице. Основен принцип в наказателната правна доктрина е, че санкционните норми следва да се тълкуват буквално, а при съмнение във волята на законодателя – и стеснително, но никога разширително.

При служебната проверка, не се установиха невъзведени от касатора пороци по чл. 218, ал. 2 от АПК на обжалвания съдебен акт. Процесното решение на СРС се явява обосновано и законосъобразно, а касационните възражения срещу него неоснователни.

При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС следва да бъде потвърдено.

Водим от горното, Административен съд - София град, I-ви касационен състав

Р Е Ш И:

ПОТВЪРЖДАВА Решение от 20.05.2021 г. по НАХД № 3579/2020 г. на Софийски районен съд.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.